

heden på, at dette spørgsmål havde været drøftet på Den forberedende tekniske Søfartskonference i London, hvor man var kommet til det resultat, at de „yderligere oplysninger“ der var nævnt i artiklens sidste stykke, kunne dække en oplysning om gyldighedsperioden, hvis en sådan krævedes ifølge den nationale lovgivning. Forslagsstilleren påpegede imidlertid, at såfremt identitetsdokumentet havde en begrænset gyldighedstid, burde dokumentet indeholde oplysninger herom for at undgå unødvendige forespørgsler til udstedelseslandet. Formålet var således at lette genindrejse eller hjemsendelse. Der var enighed om, at det, under hensyn til de store forskelle i national praksis, skulle overlades til vedkommende land selv, om det ville fastsætte nogen gyldighedsperiode, og i så fald, hvor lang denne skulle være. Efter forslag fra den britiske regeringsrepræsentant besluttede udvalget at tilføje et nyt stykke til artikel 4 med følgende ordlyd: „Dokumentets gyldighedsperiode skal, såfremt en sådan er fastsat, tydeligt være angivet i dokumentet.“

Stykkerne 4, 5 og 6 i artikel 4's oprindelige affattelse blev vedtaget uden diskussion. Ved den af redaktionsudvalget foretagne gennemgang af teksten, blev det nye stykke med mindre redaktionelle ændringer optaget som stykke 5 og den øvrige nummerering ændret i overensstemmelse dermed.

Der var enighed i udvalget om, at indholdet af artikel 5 var overordentlig vigtigt for at sikre en effektiv anvendelse af konventionen som helhed, og at man følgelig måtte være yderst omhyggelig ved dens udformning.

Der var stillet fire ændringsforslag. Det første, der var fremsat af den britiske regeringsrepræsentant, søgte at gøre den oprindelige tekst klarere og henvistes til redaktionsudvalget i forbindelse med udarbejdelsen af den endelige tekst. Det andet ændringsforslag, der var stillet af den japanske regeringsrepræsentant, gik ud på at tilføje et nyt stykke til artiklen, gående ud på at tillade medlemsstaterne efter et frit skøn at nægte en fremmed søfarende genindrejse, uanset at han er i besiddelse af et identitetsdokument udstedt af det pågældende lands myndigheder. I særdeleshed anså den japanske regering det for nødvendigt i konventionen at fastsætte, at med-

lemsstaterne ikke skulle være tvunget til at modtage bestemte personer i tilfælde, hvor det kunne indebære fare for den nationale sikkerhed eller den offentlige sundhed. Udvalgets flertal var imidlertid af den opfattelse, at en ændring af konventionen på den omhandlede måde ville være uønskelig, og ændringsforslaget forkastedes med 54 stemmer mod 8, medens 7 afholdt sig fra at stemme. Det tredje ændringsforslag, der var fremsat af regeringsrepræsentanten fra De forenede Stater og gik ud på, at bestemmelserne i artikel 5 skulle vige for modstående nationale regler, blev imidlertid trukket tilbage, idet flertallet af udvalgets medlemmer gav udtryk for, at dette ganske ville tilintetgøre konventionens effektivitet. Endelig blev der af den belgiske regeringsrepræsentant stillet forslag om en redaktionel ændring samt tilføjelse af et nyt stykke, indeholdende en bestemmelse om, at indehaveren af et identitetsdokument for søførende skulle være berettiget til genindrejse inden for ét år efter udløbet af dokumentets gyldighed. Formålet med den foreslåede bestemmelse var at dække tilfælde, hvor en søfarendes identitetsdokument måtte udløbe, efter at han som følge af behov for lægebehandling eller af andre grunde var blevet ilandsat. Dette forslag vedtoges med 32 stemmer mod 24, medens 13 afholdt sig fra at stemme.

Også artikel 6 blev betragtet som værende af grundlæggende betydning, og adskillige ændringsforslag fremsattes til artiklens forskellige stykker.

Regeringsrepræsentanten for De forenede Stater havde fremsat ændringsforslag til stykke 1 og 2 i overensstemmelse med det tidligere fremsatte ændringsforslag til artikel 5. I betragtning af den foregående diskussion blev disse ændringsforslag imidlertid trukket tilbage.

Den jugoslaviske regeringsrepræsentant gav udtryk for, at formuleringen af stykke 1 var ulogisk, eftersom skibsmandskabet automatisk var indrejst i det pågældende land, så snart skibet var i havn. Formålet med dette stykke, der blot var at sikre lettelser ved kortvarig landlov under skibets ophold i havn, kunne tillkendegives på en mindre kompliceret måde, derved at man undlod udtrykkene „indrejse til dets område“ og „såfremt indrejsen ønskes for“. Sømands-